

Sygn. akt I C 148/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Michaliszyn

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko K. S. (1)

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

1. zobowiązuje pozwaną K. S. (1) do złożenia oświadczenia woli obejmującego przeniesienie na rzecz powoda R. S.:

- udziału wynoszącego 1/2 w prawie własności nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta Kw (...),
- udziału wynoszącego 1/2 w prawie własności nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta Kw (...),
- udziału wynoszącego 1/2 w prawie własności nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta Kw (...),

będących przedmiotem umowy darowizny zawartej przez strony w dniu 7 czerwca 2016 r. w E., przed notariuszem B. B. (rep. A nr 3138/2016);

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 23.300 zł /dwadzieścia trzy tysiące trzysta złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 148/17

UZASADNIENIE

Powód R. S. domagał się nakazania pozwanej K. S. (1) złożenia oświadczenia woli obejmującego przeniesienie prawa własności udziałów wynoszących po 1/2 w prawie własności nieruchomości, dla których prowadzone są księgi wieczyste Kw (...), Kw (...), Kw (...), będących przedmiotem umowy darowizny zawartej przez strony w dniu 7 czerwca 2016 r. przed notariuszem B. B. (rep. A nr (...)) oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że umową darowizny z dnia 7 czerwca 2016 r. przeniósł na rzecz pozwanej, będącej jego małżonką, udziały w prawie własności wskazanych wyżej nieruchomości. Pozwana okazała się być niewdzięczna, dopuściła się zdrady małżeńskiej, wyprowadziła się z domu, wystąpiła z pozwem o rozwód. Takie zachowanie pozwanej doprowadziło do odwołania darowizny. Pozwana nie złożyła oświadczenia o zwrotnym przeniesieniu praw nabytych w drodze umowy z dnia 7 czerwca 2016 r.

Pozwana K. S. (1) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu zakwestionowała, aby dopuściła się wobec powoda rażącej niewdzięczności. Podkreśliła, że przyczyną darowizny na jej rzecz był jej faktyczny wkład uczyniony na nabycie nieruchomości; pozwana przez wiele lat prosiła powoda, aby przepisał na jej rzecz udział w nieruchomości za pracę i środki finansowe, jakie włożyła w te nieruchomości. Pozwana przyznała, że wyprowadziła się z domu z córką i złożyła przeciwko powodowi pozew o rozwód. Przyczyną był zupełny i trwały rozkład pożycia małżeńskiego. Mimo starań, strony nie były już w stanie funkcjonować razem.

Pozwana zaprzeczyła, aby zdradziła powoda. Wyjaśniła, że T. K. to jej długoletni znajomy, a obecnie także pracodawca. Podkreśliła, że nigdy nie otrzymała pisma z dnia 14 kwietnia 2017 r. stanowiącego odwołanie darowizny. W tym oświadczeniu powód wskazał jako przyczyny rażącej niewdzięczności pozwanej jej wyprowadzkę z domu w dniu 8 lipca 2016 r. oraz złożenie pozwu o rozwód w dniu 2 września 2016 r. Dopiero w pozwie powołał się dodatkowo na zdradę jako przyczynę odwołania darowizny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony pozostają w związku małżeńskim od czerwca 2000 r. W związku tym obowiązuje od dnia 16 września 2002 r., ustrój rozdzielności majątkowej.

Jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego powód nabył lokal mieszkalny przy ul. (...) w E., w dniu 13 października 2000 r., sprzedał go za cenę 50 000 zł, a uzyskane środki przeznaczył na zakup lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w E.. Na zakup tego lokalu powód zaciągnął także kredyt, który poręczyła pozwana.

W dniu 29 listopada 2002 r. powód sprzedał ww. lokal mieszkalny za cenę 122 000 zł. W tym samym dniu nabył za cenę 135 000 zł prawo własności działki gruntu nr (...) o powierzchni 300 m², zabudowanej budynkiem mieszkalnym, położonej w E. przy ulicy (...), objętej księgą wieczystą nr (...). Cena sprzedaży została uiszczona w dwóch częściach, przy czym pierwsza - w kwocie 36 000 zł została zapłacona przed podpisaniem aktu, zaś druga - w kwocie 99 000 zł - ze środków pochodzących z kredytu bankowego. Po nabyciu tej nieruchomości małżonkowie rozbudowali budynek mieszkalny. W pracach na budowie pomagała pozwana oraz ojcowie stron.

Małżonkowie utrzymywali się z dochodów uzyskiwanych z działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą ROMANA K. S. (1). Od 2005 r. pozwana uzyskiwała dochód ze świadczenia usług polegających na dekorowaniu kościołów, sal weselnych, szyciu dekoracji okiennych na zamówienie, wykonywaniu dekoracji świątecznych itp.

W dniu (...) urodziła się córka stron – M.. Po przyjściu na świat dziecka u pozwanej rozpoznano zaburzenia depresyjno - lękowe. Występowały u niej z dużą intensywnością objawy lękowe, głównie agorafobiczne. Pozwana często doświadczała stanów lękowych, które manifestowały się kołataniem serca, zawrotami i bólami głowy. Ze względu na występujące objawy pozwana wychodziła z domu jedynie w towarzystwie męża. Powód zawoził żonę na miejsce, w którym świadczyła ona usługi; czekał na nią aż skończy pracę. Pozwana jeździła z powodem na mecze hokeja. Tam poznała zawodnika drużyny hokejowej – T. K..

W roku 2003 podjęła leczenie w zakładzie dziennym zaburzeń nerwicowych (...) Szpitala (...) z Przychodnią. Leczyła się psychiatrycznie w (...). Ponadto w 2013 r. podjęła indywidualną psychoterapię w Centrum Psychoterapii i Psychoedukacji (...). Po jakimś czasie terapią, w której uczestniczyła pozwana, został objęty również powód. W 2016 r, podczas zajęć z psychoterapeutą zasugerowano powodowi, że jedną z przyczyn złego samopoczucia żony może być brak własnego majątku.

W dniu 7 czerwca 2016 r. powód R. S. darował swojej żonie K. S. (2) do jej majątku osobistego:

- prawo własności niezabudowanej działki gruntu numer (...) o powierzchni 0,2030 ha, oraz udział (...) w prawie własności działki gruntu numer (...) o powierzchni 0,0463 ha i udział (...) w prawie własności działki gruntu numer

(...) o powierzchni 0,0872 ha, położonych w E. przy ulicy (...), dla których Sąd Rejonowy w Elblągu prowadzi księgi wieczyste o numerach (...);

- udział 1/2 w prawie własności zabudowanej budynkiem mieszkalnym działki gruntu numer (...) o powierzchni 0,0300 ha oraz w prawie własności niezabudowanych działek gruntu numer (...) o powierzchni 0,0297 ha i numer (...) o powierzchni 0,0043 ha położonych w E., przy ulicy (...), dla których Sąd Rejonowy w Elblągu o numerach (...), (...), (...).

Po dokonaniu darowizny, w lipcu 2016 r. powód odkrył korespondencję sms-ową pozwanej i T. K., w której rozmówcy umawiali się na „wspólne spanie”, pozwana deklarowała, że bardzo lubi T. K., wyrażała się obraźliwie o powodzie. Nadto powód znalazł u pozwanej klucz od pokoju hotelowego wynajmowanego na nazwisko T. K.. Powód przekazał pozwanej, że dowiedział się o jej pobycie w tym hotelu z obcym mężczyzną.

W dniu 8 lipca 2016 r. pozwana wyprowadziła się ze wspólnego domu stron. We wrześniu 2016 r. złożyła pozew o rozwód, którego odpis powód otrzymał w grudniu 2016 r.

(dowód: wydruk ze strony internetowej k. 11, decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 listopada 2016 r. k. 12 – 13, zawiadomienie o zajęciu świadczeń k. 14, zaświadczenie z dnia 9 grudnia 2016 r. k. 75, pismo z dnia 6 czerwca 2017 r. k. 40 – 41, umowa darowizny z dnia 7 czerwca 2016 r. – k. 54 - 57, decyzja z dnia 5 maja 2009 r. o wykreśleniu z ewidencji działalności gospodarczej k. 136, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 12 kwietnia 2007 r. k. 137, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 6 czerwca 2005 r. k. 138, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 20 stycznia 2003 r. k. 139, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 18 kwietnia 2002 r. k. 140, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 10 lipca 2001 r. k. 141, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 9 sierpnia 2000 r. k. 142, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 24 lutego 2000 r. k. 143, karta informatyczna z leczenia szpitalnego k. 178, zaświadczenie z dnia 15 września 2015 r. k. 179, wydruk rozmów sms k. 180 – 188, ambulatoryjna historia choroby k. 189 – 190, zeznania świadka G. Z. k. 207 – 207 v, zeznania świadka G. N. k. 207 v – 208 v, zeznania świadka L. K. k. 208 - v 210, nagranie rozprawy z dnia 24 października 2017 r. k. 211, zeznania świadka K. S. (3) k. 237 v – k. 239, zeznania T. W. k. 239 v – 240, zeznania świadka S. S. k. 240 – 242, zeznania świadka M. S. k. 242 – 242 v, nagranie rozprawy z dnia 29 listopada 2017 r. k. 243, dokumentacja fotograficzna k. 259 – 280, przesłuchanie powoda k. 281 – 283 v, przesłuchanie pozwanej k. 283 v – 287, nagranie rozprawy z dnia 15 grudnia 2017 r. k. 288, akt notarialny z dnia 13 października 2000 r. k. 293 – 294, akt notarialny z dnia 29 listopada 2002 r. k. 295 – 296, akt notarialny z dnia 29 listopada 2002 r. k. 297 – 298, akt notarialny z dnia 16 września 2010 r. k. 299 – 303, akt notarialny z dnia 27 września 2011 r. k. 304 – 309, akt notarialny z dnia 16 maja 2013 r. k. 310 – 314, akt notarialny z dnia 10 lipca 2013 r. k. 315 – 319, akt notarialny z dnia 15 lipca 2015 r. k. 320 – 324, PIT -28 k. 325 - 326, protokół z dnia 21 marca 2017 r. VC (...) k. 337 – 339, z 13 czerwca 2017 r. VC (...)k. 340 – 347)

Pismem z dnia 14 marca 2017 r. powód złożył oświadczenie o odwołaniu darowizny opisanych wyżej nieruchomości, jakiej dokonał w dniu 7 czerwca 2016 r. na rzecz żony, wskazując, że w dniu 8 lipca 2016 r. wyprowadziła się ona ze wspólnego mieszkania i od tej chwili przebywa poza domem a nadto, że w dniu 2 września 2016 r. złożyła do Sądu Okręgowego w Elblągu pozew o rozwód. Jednocześnie wezwał, aby w dniu 11 kwietnia 2017 r. o godzinie 11:00 stawiła się w siedzibie kancelarii notarialnej B. B. celem zawarcia umowy przeniesienia własności nieruchomości w związku z odwołaniem darowizny. W kancelarii stawił się jedynie R. S..

(dowód: odwołanie darowizny k. 50 – 51, potwierdzenie odbioru k. 52, notatka k. 53)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy. Autentyczność tych dokumentów nie budziła jakichkolwiek wątpliwości, nie była także kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleń dokonano także w oparciu o zeznania wymienionych świadków oraz w oparciu o zeznania powoda i pozwanej.

Powód wystąpił z roszczeniem o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli o zwrotnym przeniesieniu własności wymienionych w pozwie nieruchomości w związku z odwołaniem umowy darowizny uczynionej w dniu 7 czerwca 2016 r. Podstawę prawną jego żądania stanowiły przepisy art. 64 k.c. i art. 1047 k.p.c. oraz art. 898 § 1 k.c.

Zgodnie z dyspozycją art. 898 § 1 k.c. darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności. W myśl art. 900 k.c. odwołanie darowizny następuje przez oświadczenie złożone obdarowanemu na piśmie. Celem, który jest realizowany przez instytucję odwołania darowizny wykonanej z powodu rażącej niewdzięczności, jest pozbawienie obdarowanego tytułu, jaki uzyskał on do przedmiotu darowizny skutkiem umowy - a w konsekwencji niewdzięczności - odzyskanie go przez darczyńcę. Najczęściej tytułem tym jest własność.

Samo odwołanie darowizny wykonanej nie realizuje skutku rzeczowego. Niewdzięczność jest przesłanką dla wywołania jedynie skutków obligacyjnych. Dla osiągnięcia skutku rzeczowego darczyńca, który korzysta z uprawnień, o których w przepisie mowa, powinien wystąpić z powództwem o zobowiązanie obdarowanego do złożenia oświadczenia woli o przeniesienie własności rzeczy z powrotem na darczyńcę. Prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek strony do złożenia oznaczonego oświadczenia woli zastępuje to oświadczenie (art. 64 k.c. oraz art. 1047 k.p.c., tak: Zdzisław Gawlik – Komentarz do Kodeksu Cywilnego, uwagi do art. 898 k.c. Lex 2010).

W myśl art. 899 § 3 k.c. darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego. Powód dowiedział się o nielojalnej postawie małżonki w lipcu 2016 r. O braku woli kontynuowania małżeństwa dowiedział się wraz z doręczeniem jemu odpisu pozwu o rozwód, a zatem w grudniu 2016 r. Tym samym, odwołując darowiznę, wbrew stanowisku pozwanej, nie uchybił rocznemu terminowi, o którym mowa w art. 899 § 3 k.c., o czym najlepiej świadczy fakt, że odpowiedź na pozew sporządzono 25 czerwca 2017 r. Oczywistym jest, że sporządzenie tej odpowiedzi musiało być poprzedzone doręczeniem odpisu pozwu a także oświadczenia o odwołaniu darowizny, choć w tym przypadku brak jest dowodu, że faktycznie pozwana oświadczenie to odebrała.

W tej sytuacji, rzeczą sądu było ustalenie czy potwierdziły się zarzuty, które postawiono w oświadczeniu o odwołaniu darowizny i w pozwie, a jeśli tak, to czy miały one cechy rażącej niewdzięczności. Przewidziana art. 898 § 1 k.c. przesłanka niewdzięczności, w stopniu rażącym, ma kwalifikowany charakter, odnoszący się do zachowań, które oceniając rozsądnie, przy uwzględnieniu miernika obiektywnego i subiektywnego, muszą być uznane za wysoce niewłaściwe i krzywdzące darczyńcę, jak na przykład popełnienie przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu, czci albo mieniu, ciężkie naruszenie obowiązków rodzinnych, naruszenie godności osobistej ze świadomością i w nieprzyjaznym zamiarze. Znamion rażącej niewdzięczności można upatrywać także w innych zachowaniach obdarowanego, powinny one jednak w obiektywnej ocenie wykraczać poza zwykłe konflikty życiowe, rodzinne, jak też nie mogą być wywołane zachowaniem się, czy działaniem darczyńcy (tak: Sąd Apelacyjny w Poznaniu w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie sygn. akt I A Ca 330/13, Lex 1342320).

Powód upatrywał rażącej niewdzięczności w tym, że pozwana w krótkim czasie po dokonaniu darowizny dopuściła się zdrady małżeńskiej, wyprowadziła się z dzieckiem z domu, a następnie wniosła pozew o rozwód. Pozwana przeczyła, aby dopuściła się zdrady małżeńskiej; przyznała, że opuściła dom, w którym mieszkała z mężem i złożyła pozew o rozwód. Podniosła jednak, że decyzja o odejściu od męża powodowana była jego negatywnym zachowaniem względem niej oraz córki stron; wskazywała, że zdiagnozowano u niej problem symbiotyczny w relacji małżeńskiej wynikający z postawy męża.

Zgodnie z art. 23 kro małżonkowie mają równe prawa i obowiązki w małżeństwie. Są obowiązani do wspólnego pożycia, do wzajemnej pomocy i wierności oraz do współdziałania dla dobra rodziny, którą przez swój związek założyli. W

orzecznictwie przyjmuje się, że naruszeniem wierności małżeńskiej jest wszelkie zachowanie się małżonka wobec osoby trzeciej, płci odmiennej, które może stwarzać pozory cudzołóstwa lub w inny sposób wykracza poza granicę przyjętej normalnie obyczajowości i przyzwoitości (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1953 r., sygn. akt C 322/50, OSN 1953, nr 1, poz. 7).

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, pozwana dopuściła się względem darczyńcy – swojego męża zachowań, które wykraczały poza granicę przyzwoitości. Wprawdzie powód nie wykazał, iż utrzymywała ona stosunki intymne z T. K., to jednak niewątpliwym jest, że pozwana weszła z tym mężczyzną w stosunki bardzo zażyłe, na pewno wykraczające poza relacje koleżeńskie czy zawodowe. Wystarczy wskazać na niekwestionowaną przez pozwaną treść smsów wymienianych z T. K., w których rozmówcy umawiają się na „wspólne spanie”, powódka deklaruje, że bardzo lubi T. K., wyrażając się równocześnie w sposób obraźliwy i poniżający o powodzie. Niewątpliwym jest, że utrzymywanie takich relacji świadczy o naruszeniu przez pozwaną obowiązku lojalności i wierności w małżeństwie. Taka postawa małżonki mogła wywoływać u powoda znaczny dyskomfort, zachwiać poczuciem bezpieczeństwa emocjonalnego, niezmiernie istotnego w prawidłowo funkcjonującym związku małżeńskim. W konsekwencji zachowanie pozwanej ocenić należy jako obiektywnie naganne, niewątpliwie przykre dla darczyńcy, który jako mąż obdarowanej miał prawo oczekiwać, że małżonka pozostanie mu wierna również emocjonalnie.

W orzecznictwie wskazuje się, że pewne znaczenie w ramach oceny zachowania się obdarowanego mogą mieć motywy przyświecające dokonaniu darowizny. W realiach danej sprawy ocena zachowania się obdarowanego w analizowanym aspekcie może zależeć nie tylko od stosunków panujących w danym środowisku społecznym, od obowiązujących w nim zwyczajów, czy indywidualnych cech zainteresowanych osób, ale także od motywów przyświecających dokonaniu darowizny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004 r., sygn. akt II CK 39/04, Lex nr 1448701). Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że przyczyną dokonania darowizny było dążenie powoda do poprawy samopoczucia żony poprzez zapewnienie jej uczucia bezpieczeństwa majątkowego w małżeństwie. Na taki motyw swojego działania wskazywał sam pozwany, tłumacząc, że decyzję o dokonaniu darowizny na rzecz żony podjął w związku z sugestiami pojawiającymi się podczas psychoterapii. Twierdzenie to jest wiarygodne w świetle zeznań samej pozwanej, która przyznała, że podczas terapii mężowi wskazywano w jaki sposób należy dążyć do naprawy związku. Dodała, że terapeutka zalecała, aby małżonkowie współdziałali w kwestiach finansów. Oczywistym jest zatem, że w momencie zawierania umowy darowizny powód liczył na kontynuowanie związku małżeńskiego z pozwaną. Pozwana musiała mieć wiedzę, jakie motywy kierowały darczyńcą przy dokonaniu darowizny. Wiedziała, że podejmując decyzję o dokonaniu darowizny powód pozostaje w przekonaniu, że małżeństwo stron będzie trwało, a ewentualne problemy, które pojawiły się w związku, obie strony będą chciały przezwyciężyć.

Powód darował udziały w nieruchomościach na rzecz swojej żony w dniu 7 czerwca 2016 r., w lipcu dowiedział się o relacji łączącej żonę z T. K., w sierpniu 2016 r. pozwana opuściła dom rodzinny, a we wrześniu 2016 r. złożyła pozew o rozwód. Zbieżność czasowa tych zdarzeń wskazuje, że pozwana w momencie zawarcia umowy darowizny była już zaangażowana emocjonalnie w relację z innym mężczyzną i zamierzała kontynuować związku małżeńskiego z powodem. Sama zresztą przyznała, że małżeństwo to od długiego czasu nie funkcjonowało prawidłowo. W takiej sytuacji, podjęcie przez nią kolejnych działań, zmierzających do zakończenia małżeństwa mogło wywołać u powoda poczucie krzywdy, bolesnego zawodu postawą osoby, która powinna być jemu najbliższą. W ocenie Sądu darczyńca – tak z obiektywnego jak i subiektywnego punktu widzenia - miał prawo odczuć zachowanie żony, jako dotkliwy brak wdzięczności.

Za niewiarygodne uznać należy twierdzenia pozwanej, wedle których jeszcze przed dokonaniem darowizny zgłaszała ona powodowi zamiar rozstania, zakończenia małżeństwa z przyczyn leżących po jego stronie. W takiej sytuacji, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, powód nie dokonałby na rzecz żony darowizny, wskutek której pozbył się wartościowych składników swojego majątku, nie uzyskując w zamian żadnego ekwiwalentu.

Wbrew sugestiom pozwanej brak jest podstaw do potraktowania darowizny jako formy rozliczenia majątkowego małżonków. Gdyby tak miało być rzeczywiście, nie byłaby to umowa darowizny, w wypadku takiej umowy bowiem

przysporzenie z natury rzeczy następuje pod tytułem darmym. Z tych względów dla oceny żądania pozwu nie ma znaczenia okoliczność czynienia przez nią wydatków czy nakładów na nieruchomości, które były przedmiotem darowizny.

Przyjmuje się, że pojęcie „niewdzięczności” wymaga analizy motywów określonych zachowań obdarowanego, w tym zwłaszcza tego czy zachowania jego nie są powodowane czy wręcz prowokowane – wprost lub pośrednio - przez darczyńcę (tak: Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie sygn. akt I ACa 236/13, Lex 1313336). W tym kontekście wskazać trzeba, że nie przekonują twierdzenia pozwanej, wedle których decyzja o odejściu od męża oraz o złożeniu pozwu o rozwód podyktowana była postawą męża. W toku postępowania pozwana próbowała przekonać, że zachowania jej wynikały z nagannej względem niej postawy samego darczyńcy.

Pozwana przedłożyła zaświadczenie z dnia 9 grudnia 2016 r. wystawione przez psychoterapeutkę O. B., w którym stwierdzono występujący u niej problem symbiotyczny w relacji z mężem. Akcentowano, że po podjęciu przez pozwaną decyzji o separacji nasiliły się zachowania agresywne u męża, wyrażające się zakładaniem podsłuchów, podejrzeniem zdrady, jeżdżeniem za pozwaną, zdiagnozowaniem u niej manii, etykietowanie jej jako chorej psychicznie i niepoczytalnej. Przedłożone przez pozwaną zaświadczenie stanowi jedynie dokument prywatny, a więc potwierdza, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie tej treści. Powód przeczył, aby przyczyną stanu pozwanej było jego zachowanie.

Przedłożono dokumentację medyczną i wcześniejsze zaświadczenie wystawione przez O. B.. Z dokumentów tych wynika, że problemy pozwanej wywodzą się z okresu wczesnodziecięcego (k. 178), a więc nie mają źródła w relacji małżeńskiej. Co więcej, tak też postrzegali relację małżeńską stron oraz występujące u pozwanej problemy świadkowie zeznający w sprawie - G. Z., G. N. i T. W..

Z zebranego materiału dowodowego, w tym z przedłożonego przez pozwaną zaświadczenia wystawionego przez terapeutkę wynika, że zachowania powoda polegające na jeżdżeniu za pozwaną, zakładaniu podsłuchów, nazywaniu jej osobą niepoczytalną i chorą psychicznie miały miejsce już po jej wyprowadzeniu się z domu, niejako w reakcji na zastaną sytuację. W konsekwencji nie można uznać, aby powód w ten sposób prowokował pozwaną do podjęcia zarzucanych jej działań.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że zachowanie pozwanej wypełniało znamiona rażącej niewdzięczności w rozumieniu 898 § 1 k.c., a co za tym idzie powództwo o zobowiązanie jej do złożenia oświadczenia woli o powrotnym przeniesieniu praw do nieruchomości, stanowiących przedmiot umowy darowizny, podlegało uwzględnieniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).